

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nadejda Toma,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,
Victor Boico,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2021, declarate de avocatul Corina Movilă și de inculpatul

Morari Ion xxxx.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>29.12.2020 – 13.01.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>29.01.2021 – 24.02.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>19.04.2021 – 24.05.2021.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 13 ianuarie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Morari Ion a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În privința lui Morari Ion a fost aplicată măsura preventivă - obligațiunea de nepărsire a țării, până la intrarea sentinței în vigoare.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Morari Ion, fiind persoană ce nu deține permis de conducere, **încălcând cerințele art. 18 și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 131 din 97 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier**, cunoscând faptul că este interzisă conducerea mijlocului de transport de către un conducător auto în stare de ebrietate, înțelegând consecințele care pot surveni, la data de 09.12.2020, a urcat la volanul autoturismului "Mercedes Benz Vito", n/î XXXX, pe care-l deținea cu drept de posesie și conducea prin mun. Bălți. La data de 09.12.2020, orele 03:04 min., deplasându-se pe str. Decebal din mun. Bălți, în regiunea intersecției cu str. Igor Vieru, Morari I. a fost stopat de către angajații poliției. În cadrul discuției cu Morari I., ultimul avea dereglări în articulație, la întrebările polițiștilor reacționa încetinit, neadecvat, din

cavitatea bucală se simțea un miros puternic de alcool, în legătură cu ce i s-a propus efectuarea testării alcoolscopice, de a petrece examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, precum și de a recolta probele biologice în cadrul acestui examen medical. Morari I. nu a fost de acord cu procedura în cauză și se opunea cerințelor angajaților de poliție. După aceasta, Morari I. a fost escortat la sediul Direcției Nord a Inspectoratului Național de Securitate Publică, iar după explicarea drepturilor și obligațiilor sale, Morari I. a refuzat de a se conforma și a fi supus testării alcoolscopice cu aparatul Drager. După care, conducătorul auto Morari I. a fost escortat în incinta IMSP Spitalul clinic municipal Bălți pentru a se recolta probe biologice de sânge întru examinarea toxicologică, unde, după explicarea în mod repetat a drepturilor și obligațiilor pe care le avea în acest caz, Morari I. a refuzat categoric de a se conforma și de a i se preleva probe biologice de sânge, **fapt confirmat prin procesul-verbal nr. 2165 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și natura ei din 09.12.2020, prin care fapt a încălcat cerințele pct. 11 lit. j) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009 (în vigoare din 13.07.2009), care prevede că, conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare, precum și cerințele Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16.04.2009.**

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (4) Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport **de a refuza, a se împotrivi sau a se eschiva de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.**

Dat fiind că probele dovedesc vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca **refuzul conducătorului mijlocului de transport de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen, acțiuni săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloacele de transport.**

La stabilirea pedepsei, instanța a luat în considerare că potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, a comis o infracțiune ușoară, are trei copii la întreținere, s-a căit sincer, circumstanța agravantă fiind că infracțiunea a fost săvârșită de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare la 03.07.2015 și 11.10.2017, însă antecedentele penale sunt stinse, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia

este posibilă prin stabilirea unei pedepse sub formă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Bălți, Tatiana Nadulișneac a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă, astfel încât nu va fi atins scopul prevăzut.

Or, inculpatul anterior a fost condamnat în mod repetat pentru infracțiuni analogice, dar nu a stat pe calea corijării, continuând activitatea infracțională, ce denotă iraționalitatea numirii inculpatului pedepsei sub formă de muncă neremunerată, instanța de fond neacordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2021, apelul a fost admis, casată sentința *în latura stabilirii pedepsei penale* și pronunțată o nouă hotărâre.

Morari Ion, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, a fost condamnat la 5 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând cu 24.02.2021.

În rest, *dispozițiile sentinței cu privire la corpurile delictelor, au fost păstrate fără modificări.*

Instanța de apel a statuat că *reieșind din volumul învinuirii formulate prin actul de sesizare a instanței (art. 325 Cod de procedură penală)*, recunoscut de inculpatul Morari I., care, prin cererea depusă a acceptat judecarea cauzei în procedura recunoașterii probelor administrate la faza urmăririi penale (art. 364¹ Cod de procedură penală), prin admiterea cerințelor procurorului, va dispune casarea sentinței în latura penală, cu înăsprirea pedepsei, *prin excluderea prevederilor art. 90 Cod penal* și stabilirea închisorii pe un termen de 5 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, *păstrând neschimbată sentința în latura corpurilor delictelor.*

Ținând cont că probele verbale și materiale scrise, pe care instanța și-a bazat concluziile de vinovăție, au fost detaliat redactate în conținutul sentinței de condamnare, a devenit inutilă expunerea lor repetată.

Totodată, instanța nu a reușit să individualizeze pedeapsa aplicată inculpatului în măsura în care să o facă a fi una proporțională faptelor comise, cu un efect preventiv convingător, pe măsură să evite recidivarea lui.

Or, personalitatea inculpatului, care anterior a mai fost condamnat inclusiv pentru comiterea de infracțiuni similare, ceea ce-i denotă caracterul criminal stabil și ne dorința de a sta pe calea corijării, demonstrează insuficiența precedentelor pedepselor penale pentru atingerea scopului de prevenire și reeducare, în lipsa unei ocupații utile ce i-ar asigura minimul de existență, ceea ce scoate în vileag tendința recidivării prin comiterea unor fapte social periculoase.

Respectiv, întru atingerea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea celui vinovat, precum și prevenirea comiterii atât de către inculpat, cât și de către alte persoane a faptelor penale, urmează înăsprirea pedepsei, prin stabilirea celei cu închisoare pe un termen de 5 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, chiar și în situația în care inculpatul și-a recunoscut vinovăția, acceptând procedura simplificată de judecare a cauzei pentru a putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceste împrejurări nu mai puteau fi invocate și apreciate drept circumstanțe care-i atenuază răspunderea penală, pentru a nu le admite ***dubla lor valență***.

5. Avocatul Corina Movilă declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul invocă că, antecedentul penal al inculpatului este stins, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina în baza probelor din faza urmăririi penale, s-a căit sincer de cele comise, are un loc permanent de trai, este căsătorit și are trei copii la întreținere.

Instanța de apel nu a apreciat dacă scopul poate fi atins și fără executarea pedepsei cu închisoare. Categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă – amendă – până la cea mai aspră – închisoare. Însă, instanța de apel nu a ținut cont de acest fapt, numindu-i cea mai aspră pedeapsă care este prevăzută de prezentul articol.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1. Declară recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurentul indică că din conținutul hotărârii instanței de fond, reiese că instanța de fond a decis suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, conform art. 90 Cod penal, deci instanța de apel nu putea exclude o prevedere a instanței de fond care nu se regăsește în motivația sentinței de condamnare.

Inexplicabilă este motivația instanței că inculpatul urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate pentru abaterile legate de securitatea traficului rutier din cauza lipsei unei ocupații utile ce i-ar asigura minimul de existență, or, nu este clar care este raportul de cauzalitate dintre securitatea traficului rutier și ocupații utile a inculpatului, ce scoate în vileag tendința recidivării.

Anume datorită faptului că infracțiunea pentru care a fost condamnat Morari I. este inclusă în categoria infracțiunilor ușoare, iar cauza a fost judecată în procedura recunoașterii probelor administrate la faza urmăririi, precum și ca urmare a căinței sincere a inculpatului, necontestată de către instanța de apel, sentința fiind legală și întemeiată, pedeapsa de 160 ore muncă neremunerată în folosul statului, va fi echitabilă în raport cu fapta săvârșită, astfel va fi asigurat scopul legii penale și principiul umanismului, potrivit căruia legea penală nu urmărește scopul cauzării suferințelor fizice sau lezarea demnității umane, având doar scopul corectării celui vinovat în vederea prevenirii activității criminale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul Penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când dispozitivul hotărârii este expus neclar. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul Penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. Potrivit cu art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. În corespundere cu art. 325 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se lezează dreptul inculpatului la apărare. În corespundere cu art. 66 alin. (1), (2) pct. 1) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul la apărare și dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2), (4) și (5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, în cazul când o parte a acuzației este considerată neîntemeiată – temeiurile pentru aceasta, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, motivele pentru modificarea învinuirii dacă la judecată s-a efectuat așa ceva.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte. În cazul în care apare necesitatea de a reîncadra juridic fapta, pentru săvârșirea căreia inculpatul nu a fost pus sub învinuire, instanța trebuie să țină cont că o astfel de modificare a încadrării juridice este posibilă numai când acțiunile inculpatului, ce urmează a fi încadrate în baza altei legi, i-au fost imputate și învinuirea pentru acestea nu se deosebește în mare măsură după circumstanțele reale ale cauzei de învinuirea înaintată definitiv. Drept învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început urmează de considerat orice altă modificare a învinuirii, imputarea altor acțiuni și calificative în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii, care afectează dreptul

inculpatului la apărare (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3., 23*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței, instanța de fond (*pct. 2. din decizie*):

a) nu a judecat cauza în limita și în raport cu circumstanțele concrete de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, nu a indicat temeiurile și motivele pentru modificarea învinuirii.

Astfel, constatarea din fapta criminală, descrisă ca fiind dovedită, că inculpatul: „...încălcând cerințele art. 18 și art. 33 alin. (3) din Legea nr. 131 din 97 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier..., fapt confirmat prin procesul-verbal nr. 2165 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și natura ei din 09.12.2020, prin care fapt a încălcat cerințele pct. 11 lit. j) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009 (în vigoare din 13.07.2009), care prevede că, conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare, precum și cerințele Regulamentului privind modul de testare alcoolscoptică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16.04.2009”, depășește limitele învinuirii formulate inculpatului, ori asemenea circumstanțe în fapt și în drept nu au fost imputate ultimului prin rechizitoriu.

Pe lângă aceasta, a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal ca: ”refuzul conducătorului mijlocului de transport de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen, acțiuni săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloacele de transport”, însă, potrivit rechizitoriului, faptele lui au fost calificate pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal ca: ”conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de o persoană care nu deține permis de conducere” (f.d. 66);

b) nu a pus în discuția părților noua învinuire, nu a informat inculpatul în mod detaliat cu privire la natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, precum și dreptul de a dispune de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării sale, încălcând, astfel și prescripțiile art. 6. §1., §3. lit. a) și b) CEDO - dreptului la un proces echitabil (*Hotărârea CtEDO din 12.04.2011, Adrian Constantin vs. România*).

Prin urmare, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rând, conform art. 414 alin. (1), (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, nefiind în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Conform art. 417 alin.

(1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

Însă, instanța de apel, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descriptivului și dispozitivului deciziei atacate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, enunțate mai sus și, repetându-le întocmai, nu a desființat total sentința, cu rejudecarea cauzei potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând parțial, o sentință nemotivată și neîntemeiată legal.

Ori, nu a rejudecat cauza în limita și în raport cu circumstanțele concrete de fapt și de drept invocate în rechizitoriu;

b) indicând neclar că instanța: ”...prin admiterea cerințelor procurorului, va dispune casarea sentinței în latura penală, cu înăsprirea pedepsei, **prin excluderea prevederilor art. 90 Cod penal** și stabilirea închisorii pe un termen de 5 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis...”, a verificat și efectuat individualizarea pedepsei penale în raport cu circumstanțe improprii speței de pe rol, ori, instanța de fond a aplicat inculpatului pedeapsă sub formă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității (*pct. 1., 4. din decizie*).

Mai mult, concluzionând sumar că: ”chiar și în situația în care inculpatul și-a recunoscut vinovăția, acceptând procedura simplificată de judecare a cauzei pentru a putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceste împrejurări nu mai puteau fi invocate și apreciate drept circumstanțe care-i atenuează răspunderea penală, pentru a nu le admite **dubla lor valență**”, a omis că prin hotărârea nr. 19 din 26.03.2018 a Plenului Curții Supreme de Justiție de modificare și completare a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 ”Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, de către instanțele judecătorești”, pct. 35 alin. (2) din ultima hotărâre (*dublă valență juridică*) a fost exclus;

c) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel ori, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, nicio probă nu a fost cercetată și consemnată în acest act procedural;

d) în dispozitiv a dispus divergent că: ”...casarea sentinței în latura stabilirii pedepsei penale..., în rest, **dispozițiile sentinței cu privire la corpurile delictelor se păstrează fără modificări**...”, nefiind clar dacă este casată sau menținută sentința în aspectul faptei criminale, descrise ca fiind dovedită, cât și a încadrării juridice a acțiunilor inculpatului.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind

motive legale pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei instanței de apel fiind expus neclar, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

Dat fiind, că unicul temei legal pentru deținerea în arest a inculpatului - executarea pedepsei cu închisoare, va înceta de drept odată cu casarea deciziei instanței de apel, acesta revenind la statutul de inculpat, condamnat prin sentința Judecătoreiei Bălți din 13.01.2021 la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, fiindu-i aplicată măsura preventivă - obligațiunea de nepărăsire a țării, până la intrarea sentinței în vigoare, ultimul urmează a fi eliberat din Penitenciar, dacă nu execută alte hotărâri judecătorești (*pct. 1., 3. din decizie*).

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de avocatul Corina Movilă și de inculpatul Morari Ion xxxx, casează total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2021 și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Morari Ion xxxx urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința acestuia nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, fiind pronunțată integral la 18 iunie 2021.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Boico

